

Rolnummer 6467
Arrest nr. 75/2017 van 15 juni 2017

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 147 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie, ingesteld door de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkempen » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters E. De Groot en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter E. De Groot,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 29 juni 2016 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 juli 2016, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 147 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 29 december 2015), door de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkempen », de vzw « Ademloos », de vzw « Straatego », P.M., A.M., J.S., G. V.L., D.Q., A.C., H.B., L.M., D.M., J.C. en D.D., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Vande Castele, advocaat bij de balie te Antwerpen.

De Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Martel en Mr. K. Caluwaert, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Vlaamse Regering heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 29 maart 2017 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers E. Derycke en P. Nihoul te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 26 april 2017 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 26 april 2017 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Wat de ontvankelijkheid van het verzoekschrift betreft

A.1.1. De Vlaamse Regering werpt op dat het ingediende beroep tot vernietiging deels onontvankelijk is wegens gebrek aan enige uiteenzetting van de grieven. De verzoekende partijen voeren enkel grieven aan ten aanzien van de artikelen 10, 11, 13 van de Grondwet en het grondwettelijk gewaarborgde recht op toegang tot de rechter, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 9 van het Verdrag « betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden », ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998 (hierna : « Verdrag van Aarhus ») en de Europese normen die het recht op toegang tot de rechter en het gelijkheidsbeginsel bestendigen, maar geen grieven ten aanzien van de artikelen 23, 160 en 190 van de Grondwet. Derhalve is het beroep in die mate onontvankelijk.

A.1.2. De verzoekende partijen bevestigen in hun memorie van antwoord dat zij afstand doen van het aanvoeren van de schending van de artikelen 160 en 190 van de Grondwet.

Echter, de grief aangaande artikel 23 van de Grondwet is, volgens hen, wel ontvankelijk, aangezien dat grondwetsartikel onder meer het recht op toegang tot de rechter omvat, recht waarvan zij de schending aanvoeren.

A.1.3. De Vlaamse Regering stelt in haar memorie van wederantwoord vast dat de verzoekende partijen pas in hun memorie van antwoord een mogelijkere aanzienlijke achteruitgang ten aanzien van het beschermingsniveau van de voorheen van toepassing zijnde wetgeving aanvoeren. Om ontvankelijk te zijn, kan een dergelijke grief niet voor het eerst in de memorie van antwoord worden aangevoerd.

Ten gronde

A.2. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van artikel 147 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie (hierna : « Verzameldecreet »). De bestreden bepaling heeft een wijziging aangebracht in artikel 105, § 3, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna : « Omgevingsvergunningsdecreet »), dat de vervalt termijn vaststelt voor het instellen van een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Als enig middel voeren de verzoekende partijen een schending aan door artikel 147 van het Verzameldecreet van de artikelen 10, 11, 13 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 160 en 190 van de Grondwet, artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, rechtszekerheid en de rechten van verdediging.

A.3.1. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 147 van het Verzameldecreet de voormelde grondwetsbepalingen, alsook de voormelde algemene rechtsbeginselen en de voormelde bepalingen van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens schendt, omdat de termijn voor het instellen van een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen van zestig dagen wordt teruggebracht tot vijfenveertig dagen.

Omdat thans de Raad voor Vergunningsbetwistingen als annulatierechter optreedt in de plaats van de Raad van State, moet, volgens de verzoekende partijen, de beroepsprocedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen worden vergeleken met de beroepsprocedure tot nietigverklaring voor de Raad van State. Bij de Raad van State bedraagt de beroepstermijn zestig dagen zodat het verkorten van de beroepstermijn tot vijfenveertig dagen in dat opzicht een onevenredig strenge verplichting oplegt tot waakzaamheid.

Bovendien kan een beroepstermijn van vijfenveertig dagen om een omgevingsvergunning te betwisten niet als redelijk worden beschouwd in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Tot op heden werd inzake milieuvergunningen in een termijn van zestig dagen voorzien, terwijl in stedenbouw de nieuwe termijn van vijfenveertig dagen alleen gold voor stedenbouwkundige vergunningen waaraan geen milieuvergunning was gekoppeld. De verkorting van de beroepstermijn tot vijfenveertig dagen is, volgens de verzoekende partijen, onredelijk aangezien de integratie van de stedenbouwvergunning en de milieuvergunning de rechtzoekende verplicht tot een ruimer juridisch nazicht. Bovendien maakt de bestreden bepaling een onredelijke verschillende behandeling uit in zoverre de omgevingsvergunning het voorwerp uitmaakt van periodieke evaluaties in plaats van hervergunningen, zodat veel minder dossiers een echte vergunningsprocedure doorlopen.

Tot slot menen de verzoekende partijen dat het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel geschonden is aangezien het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest inzake een stedenbouwvergunning en milieuvergunning wel een beroepstermijn behouden van zestig dagen.

A.3.2.1. Aangaande de vergelijking van de beroepstermijn voor de Raad van State met de beroepstermijn voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen merkt de Vlaamse Regering op dat een verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedures en procedurevoorschriften in verschillende omstandigheden, op zich geen discriminatie kan inhouden. Daarnaast tonen de verzoekende partijen niet aan dat er sprake is van een onevenredige beperking van de rechten van de betrokken personen in het algemeen en van het recht op toegang in het bijzonder.

Bovendien kan, volgens de Vlaamse Regering, de situatie van eenzelfde categorie van personen onder de gelding van twee opeenvolgende wettelijke normen niet zinvol met elkaar worden vergeleken, omdat dit zou betekenen dat elke wijziging van de wetgeving onmogelijk zou worden.

Het gegeven dat de integratie van de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning de rechtzoekende verplicht tot een ruimer juridisch nazicht, brengt, volgens de Vlaamse Regering, geen onevenredige beperking van de rechten van de betrokken rechtzoekenden met zich mee. Immers, *in casu* betreft het een beslissing aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van een omgevingsvergunning, genomen in laatste administratieve aanleg; de betrokkenen beschikten reeds voorheen over de mogelijkheid om kennis te nemen van de toepasselijke wetgeving en regelgeving en om in voorkomend geval een aantal rechtsmiddelen te doen gelden.

Bovendien bedraagt de termijn om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning momenteel reeds vijfenveertig dagen en die termijn houdt geen onevenredige beperking van het recht op toegang tot de rechter in.

A.3.2.2. Wat de vergelijking met de termijnen om een beroep in te stellen tegen een stedenbouwkundige vergunning of een milieuvergunning in het Waalse en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreft, die zestig dagen bedragen, dient, volgens de Vlaamse Regering, te worden opgemerkt dat dat verschil het resultaat is van een onderscheiden beleid van de gewesten, hetgeen is toegelaten, gelet op de door of krachtens de Grondwet aan de gewesten toegekende autonomie.

A.3.3. De verzoekende partijen antwoorden dat de verkorting van de beroepstermijn in vergelijking met de termijn om een annulatieprocedure voor de Raad van State in te stellen en het gegeven dat de beroepstermijn voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen voorheen werd vastgesteld op zestig dagen, een afbouw en achteruitgang van de rechtsbescherming met zich meebrengen en bijgevolg een onevenredige beperking van de rechten van de betrokken personen in het algemeen en het recht op toegang tot de rechter in het bijzonder.

Daarnaast menen de verzoekende partijen dat de autonomie die aan de gewesten wordt toegekend, niet verhindert dat de regeling van het Vlaamse Gewest vergeleken wordt met de regeling in de andere gewesten. Die vergelijking is, volgens de verzoekende partijen, toegestaan omdat de huidige betwisting een fundamenteel grondrecht betreft, namelijk het recht op toegang tot de rechter.

A.3.4. De Vlaamse Regering antwoordt dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom een termijn van vijfenveertig dagen als onvoldoende zou moeten worden beschouwd ten aanzien van het recht op toegang tot de rechter.

A.4.1. Het tweede onderdeel heeft betrekking op de schending van het *standstill*-beginsel inzake de bescherming van het leefmilieu, zoals gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet.

A.4.2. De Vlaamse Regering is in hoofdde van mening dat de schending van artikel 23 van de Grondwet niet ontvankelijk is wegens gebrek aan enige uiteenzetting.

In ondergeschikte orde moet volgens de Vlaamse Regering worden vastgesteld dat de grief met betrekking tot de schending van artikel 23 van de Grondwet ongegrond is.

A.4.3. Artikel 105, § 3, van het Omgevingsvergunningsdecreet, zoals het van toepassing was vóór de wijziging ervan bij het bestreden artikel 147 van het Verzameldecreet, is, volgens de Vlaamse Regering, niet in werking getreden. Derhalve kan het bestaan van een eventuele achteruitgang in het beschermingsniveau van het leefmilieu alleen worden beoordeeld ten opzichte van de termijn om een annulatieberoep in te stellen bij de Raad van State in het kader van de betwisting van een milieuvergunningsbeslissing. In dat verband ontkent de Vlaamse Regering niet dat de aanpassing van de beroepstermijn voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen een achteruitgang van het toepasselijke beschermingsniveau met zich meebrengt, ten opzichte van de termijn om annulatieberoepen in te stellen bij de Raad van State tegen een beslissing over een milieuvergunningsaanvraag. De *standstill*-verplichting verbiedt echter niet elke achteruitgang op het vlak van de bescherming van het gezonde leefmilieu.

De Vlaamse Regering voegt daaraan toe dat, zelfs al zou worden aangenomen dat de bestreden bepaling een aanzienlijke achteruitgang met zich mee zou brengen ten aanzien van het beschermingsniveau inzake leefmilieu, die aanzienlijke achteruitgang toegestaan zou zijn om redenen die verband houden met het algemeen belang. De bestreden bepaling komt namelijk tegemoet aan de noodzaak om aan de vergunningsaanvrager sneller rechtszekerheid te verschaffen.

A.4.4. De verzoekende partijen antwoorden dat de verlaging van de termijn om een beroep in te stellen tegen een milieuvergunning een aanzienlijke achteruitgang uitmaakt in de zin van artikel 23 van de Grondwet, gelet op het feit dat de integratie van de milieu- en stedenbouwkundige vergunningen een stijgende complexiteit met zich meebrengt. Bovendien is de noodzaak om aan de vergunningsaanvrager rechtszekerheid te verschaffen geen reden van algemeen belang die een aanzienlijke beperking op het beschermingsniveau inzake leefmilieu kan rechtvaardigen.

A.4.5. In antwoord op de grief die is afgeleid uit de schending van de *standstill*, voegt de Vlaamse Regering daaraan nog toe dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat het nastreven van rechtszekerheid in het kader van de vergunningverlening een doelstelling van algemeen belang uitmaakt, op grond waarvan een aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau in de zin van artikel 23 van de Grondwet kan worden verantwoord.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1. Het beroep tot vernietiging is gericht tegen artikel 147 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie.

Die bepaling heeft in artikel 105, § 3, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna : Omgevingsvergunningsdecreet) de beroepstermijn voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen gewijzigd.

Het bestreden artikel 147 bepaalt :

« In artikel 105, § 3, van hetzelfde decreet worden de woorden ‘ van zestig dagen ’ vervangen door de woorden ‘ van vijfenveertig dagen ’ ».

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.2.1. In het tweede onderdeel van het enige middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de *standstill*-verplichting vervat in artikel 23 van de Grondwet. Volgens de Vlaamse Regering is dat onderdeel onontvankelijk, bij gebrek aan een uiteenzetting van de grieven.

B.2.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

De enkele zinsnede « er is geen reden om deze rechtsbescherming af te bouwen » in het verzoekschrift tot vernietiging is niet voldoende om aan de vereisten van het voormelde artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 te voldoen.

B.2.3. In zoverre de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten in welk opzicht artikel 23 van de Grondwet wordt geschonden, is niet voldaan aan de in B.2.2 vermelde vereisten. Het tweede onderdeel van het enige middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

De exceptie is gegrond.

Ten gronde

B.3. De verzoekende partijen voeren een schending aan door het bestreden artikel 147 van de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 9 van het Verdrag « betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden », ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998 (hierna : « Verdrag van Aarhus ») en de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, rechtszekerheid en de rechten van verdediging.

B.4.1. Artikel 105 van het Omgevingsvergunningsdecreet, zoals gewijzigd bij het bestreden artikel 147, bepaalt :

« § 1. De uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing betreffende een omgevingsvergunning, genomen in laatste administratieve aanleg, of de aktename van een melding, vermeld in artikel 111, kan bestreden worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vermeld in titel IV, hoofdstuk VIII, van de VCRO.

§ 2. Het beroep kan worden ingesteld door :

1° de vergunningsaanvrager, de vergunninghouder, de exploitant of de persoon die de melding heeft verricht;

2° het betrokken publiek;

3° de leidend ambtenaar van de adviesinstanties, vermeld in artikel 24 of in artikel 42 of bij zijn afwezigheid zijn gemachtigde, als die instantie tijdig advies heeft verstrekt of als aan hem ten onrechte niet om advies werd verzocht;

4° het college van burgemeester en schepenen als het tijdig advies heeft verstrekt of als het ten onrechte niet om advies werd verzocht;

5° de leidend ambtenaar van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie of bij zijn afwezigheid zijn gemachtigde;

6° de leidend ambtenaar van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed of bij zijn afwezigheid zijn gemachtigde.

De persoon aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de bevoegde overheid, vermeld in artikel 52, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen te wenden.

§ 3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen die ingaat :

1° de dag na de datum van de betekening, voor die personen of instanties aan wie de beslissing betekend wordt;

2° de dag na de eerste dag van de aanplakking van de beslissing in de overige gevallen.

§ 4. Elk van de personen, vermeld in paragraaf 2, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen ».

De door het bestreden artikel gewijzigde paragraaf 3 bepaalt de termijn voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen een uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing betreffende een omgevingsvergunning, genomen in laatste administratieve aanleg, of tegen de aktename van een melding.

B.4.2. Vóór de wijziging van artikel 105, § 3, van het Omgevingsvergunningsdecreet, door de bestreden bepaling, bedroeg de beroepstermijn zestig dagen.

Het terugbrengen van de beroepstermijn tot vijfenveertig dagen werd in de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« In het kader van de versnelling van de investeringsprojecten is het aangewezen om aan te sluiten bij artikel 4.8.11, § 2, van de VCRO. Dit artikel voorziet momenteel reeds in een vervaltermijn van 45 dagen, die ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking, om een beroep tegen een stedenbouwkundige vergunningsbeslissing in te dienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2014-2015, nr. 459/1, p. 13).

« De termijn om beroep aan te tekenen tegen een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen bedraagt momenteel 45 dagen (artikel 4.8.11, VCRO).

Het is nooit de bedoeling geweest deze termijn met 15 dagen te verlengen. Vandaar ook dat deze teruggebracht wordt naar de huidige 45 dagen » (*ibid.*, p. 57).

B.5.1. De verzoekende partijen vergelijken de beroepstermijn van vijfenveertig dagen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen met de beroepstermijn van zestig dagen voor de Raad van State.

B.5.2. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.5.3. Het recht op toegang tot de rechter, gewaarborgd bij artikel 13 van de Grondwet en artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

Meer in het bijzonder zijn de regels betreffende de vormvoorschriften en termijnen om beroep in te stellen gericht op een goede rechtsbedeling en het weren van de risico's van rechtsonzekerheid. Die regels mogen de rechtzoekenden echter niet verhinderen de beschikbare rechtsmiddelen te doen gelden.

B.5.4. De beroepstermijn van vijfenveertig dagen is relevant om het doel van de decreetgever te verwezenlijken dat erin bestaat de procedure te versnellen (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2014-2015, nr. 459/1, p. 13), teneinde de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen. In het licht van die legitieme doelstelling kan de beroepstermijn niet onevenredig kort worden geacht. De bestreden bepaling brengt een billijk evenwicht tot stand tussen een goede rechtsbedeling, enerzijds, en het weren van de risico's van rechtsonzekerheid, anderzijds.

B.5.5. Artikel 9 van het Verdrag van Aarhus beoogt « binnen het toepassingsgebied van dit Verdrag » aan alle belanghebbenden « ruim toegang tot de rechter te verschaffen » teneinde « de materiële en formele rechtmatigheid te bestrijden van enig besluit, handelen of nalaten » (lid 2). De bedoelde procedures voorzien in « passende en doeltreffende middelen » en zijn « billijk, snel en niet onevenredig kostbaar » (lid 4).

De toetsing van het bestreden artikel aan die verdragsbepaling, in samenhang gelezen met de aangevoerde grondwetsbepalingen, leidt niet tot een andere conclusie.

B.6. In zoverre de verzoekende partijen de bestreden bepaling bekritisieren doordat zij de beroepstermijn vermindert tot vijfenveertig dagen terwijl die voorheen zestig dagen bedroeg, voeren zij een verschil in behandeling aan dat steunt op de vergelijking van twee regelingen die op verschillende ogenblikken van toepassing waren.

Om de inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie te beoordelen, is het niet relevant twee decreetgevende regelingen te vergelijken die op verschillende ogenblikken van toepassing waren. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de decreetgever een doelstelling na te streven die verschilt van die welke hij vroeger nastreefde en bepalingen aan te nemen die ze kunnen verwezenlijken. De enkele omstandigheid dat de decreetgever een maatregel heeft genomen die verschilt van die welke hij vroeger heeft genomen, houdt op zich geen discriminatie in. Elke decreetswijziging zou onmogelijk

worden, indien zou worden aangenomen dat een nieuwe regeling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou schenden om de enkele reden dat zij de beroepstermijn van de vroegere regeling wijzigt.

B.7. In zoverre de verzoekende partijen de bestreden bepaling bekritisieren doordat de nieuwe beroepstermijn verschilt van de beroepstermijn zoals van toepassing in het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, dient in herinnering te worden gebracht dat een zodanig verschil in behandeling niet strijdig kan worden geacht met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

De autonomie van de gewesten zou immers geen betekenis hebben, mocht een verschil in behandeling tussen adressaten van regels die in eenzelfde aangelegenheid in de verschillende gewesten toepasselijk zijn, als zodanig worden geacht strijdig te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.8. Het enige middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 15 juni 2017.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

E. De Groot